

[Socialministeren.]

en vis overdækning ved den forhøjelse, vi foreslår for de langvarigt syge; man er nødt til at arbejde med runde beløb. Men når vi skal kompensere her, må vi jo også se på, hvordan det forholder sig med de andre grupper, vi giver compensation, og hvor socialdemokratiet jo har erkendt at der gives en rimelig og rigtig dækning. Der er forholdet jo det, at man inden for pensionistgruppen får en dækning på 16 kr. om måneden, som man altså erkender er tilstrækkelig, medens vi efter dette forslag giver 25 kr. mere om måneden. Jeg mener, at det forslag, der er fremsat, og hvor man beregner forhøjelsen på en noget anden måde end hidtil, idet det ikke er maksimumsbeløbet, der forhøjes, men der lægges 1 kr. til de udregnede dagpengebeløb, socialt set har et rigtigt sigte, fordi det er dem med de lavere indtægter, der får fordel af det.

Når dette er sagt, vil jeg føje til, at med hensyn til de langvarigt syge kan jeg anerkende, at den forhøjede moms kan betyde en sådan belastning af økonomien, at det er rimeligt at give en kompensation. At man så har valgt grænsen 3 uger, er sådan set i denne forbindelse en tilfældighed; det er gjort for at lette administrationen af denne ordning, idet man efter 3 uger skal tage spørgsmålet op med henblik på at give sygedagpenge lige fra den første dag. Skulle man forhøje, som mindretallet har foreslået her, kan det altså efter min mening ikke være begrundet i momsforhøjelsen, og derfor mener jeg ikke, det hører hjemme i denne forbindelse, men det måtte så, som jeg begyndte med at sige, ske ud fra ønsket om, at man tilnærmede sygedagpengene, som jo i dag kun er på 50 kr. for forsørgere, til de dagpenge, der gælder efter ulykkesforsikringsloven eller arbejdsforsikringsloven, hvor vi har satser, der er på noget over 60 kr. Dette ønske kan jeg set ud fra denne baggrund være enig i og kan se med megen sympati på, og jeg vil gerne sige til ordføreren for venstresocialisterne, fru Han-

ne Reintoft, at der er ingen grund til gentagne gange at anfægte min sympati for også at nå til fællessatser, som ikke alene omfatter samme sats for forsørgere og ikke-forsørgere, men også omfatter den samme sats for unge; min sympati er sandelig også med her, men der er jo også et spørgsmål om, at vi ved en sådan kommende generel ændring skal nå til ensartede regler med hensyn til karenstiden i ulykkesforsikringen og sygedagpengeordningen; der er også et spørgsmål i forhold til de frivillige dagpengeforsikringer, og endelig er der jo det store spørgsmål om finansieringen. Jeg kan oplyse tinget om, at vi arbejder meget intenst med disse spørgsmål i ministeriet, og inden for en kortere tid vil der, således som det også har været nævnt her i dag, og som det jo var lovet af den tidligere socialminister, hr. Bundvad, foreligge et resultat af det arbejde, som den daværende socialminister foranledigede blev taget op i socialreformkommissionens udvalg. Men det må i denne forbindelse nævnes, at finansieringen af disse ting jo ikke alene er en statsaffære. Ifølge sygeforsikringsloven skal staten betale en sjettedel af udgifterne ved sygedagpenge, resten betales af arbejdsgiverne og arbejderne, og derfor må de forbedringer og de tilnærmelser, som altså også jeg gerne ser gennemført mellem de forskellige grupper af dagpenge, først diskuteres, forhandles med disse parter. Det er ganske betydelige beløb, som både arbejdere og arbejdsgivere skal yde her, og derfor må man også, før man træffer en beslutning om, i hvilket tempo det skal ske, hvornår det skal ske, og hvad der i givet fald skal have prioritet forud for andre ting, have en forhandling med arbejdsmarkedets parter.

Må jeg yderligere ud over disse mere generelle bemærkninger sige, at hr. Bundvad anfører, at regeringens forslag, hvorefter der til de langvarigt syge efter 3 ugers forløb skal ydes et højere dagpengebeløb, skulle gøre det vanskeligt senere at få